

Ὅποια πραγματικῶς ὑπάρχει ἡ δυστυχία, ἥτις ἀναγκάζει ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τοῦς λαοὺς τῆς Εὐρώπης νὰ καταδικάζονται εἰς ἐκούσιον ἐξορίαν μεταναστεύοντες μὲν εἰς ξένους καὶ μακρυνοὺς τόπους μετὰ γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀποχωριζόμενοι δὲ διὰ παντός τῆς πατρίδος τῶν! Οὐδὲν ἄλλο καταδεικνύει τὴν φραυλότητα τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος, οὔτε θλίβει δικαίως πλείοτερον τοὺς ἀληθῶς πολιτικούς καὶ φιλοσόφους ἄνδρας, ὅσοι κηδονται τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐπιθυμοῦσι τὴν εὐμερίαν τῆς. Ἐπειδὴ ἐκ μόνου τοῦ Βρετανικοῦ βασιλείου ἐφυγον ἀπὸ μὲν τοῦ 1847 μέχρι τοῦ 1851 ἔτους 1,422,672 ἄνθρωποι, κατὰ δὲ τὸ 1851 μετανάστευσαν 335,966. αὐτοὶ δὲ 69,885 ἐκ τῆς Γερμανίας, 6,945 ἐκ τῆς Γαλλίας, 4,449 ἐκ τῆς Ἑλβετίας ἔκτοτε ὅμως ὁ ἀριθμὸς πῦξεν εἰς χιλίους καθ' ἡμέραν καὶ βαθμῆδον προσδεύει ἔτι μᾶλλον. (Rev. Brit.)

Ποῦ δ' ἄρα γε φέρονται τόσα πλήθη ὡς πτηνῶν ἀγέλαι, τὰ ὅποια διώκει βρῆς χειμῶν εἰς εὐκρατέτερα κλίματα; Ποῦ θέλουσι πῆξαι καλιάν; Ποῦ θέλουσιν εὐρεῖ ἄστυλον; εἰς τὴν χώραν τῶν ἀντιπόδων, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ὀμόσπονδον, εἰς τὴν Νέαν Ζιλανδίαν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τὴν νέαν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Βανδιμερίαν. Θέλουσι λοιπὸν διέλθει οἱ μὲν ὅλον τὸν Ἀτλαντικόν, οἱ δὲ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Γαλγῶν Ὀκεανόν! μετὰ δύο δὲ καὶ 4 μῆνας ἐνίοτε μόλις θέλουσι καταντῆσαι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον. Ἄλλ' οἱ μὲν, ἴσως δὲ καὶ τὰ δύο τρίτα αὐτῶν θελοῦσι ῥιφθῆ καθ' ὁδὸν εἰς τὰς ἀβύσσους τῶν ὑδάτων διὰ νὰ γείνωσι βροτὰ τῶν κητῶν διότι ὀλίγα παιδιά, ὀλίγα γυναικὲς ἀντέχουσιν εἰς τόση μακρὰν καὶ ἐπώδυνον θαλασσοπορίαν· σπάνιοι δὲ ἐκ τῶν Ἰρλανδῶν φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἀρμόδια ἐφόδια, τροφὰς δηλ. καὶ ἐνδύματα καὶ τσαῦτα ἄλλα· οἱ πλείστοι δὲ τούτων οὔτε τὸν ναῦλον ἔχουσιν· ἀλλὰ κερδοσκοποῦ ἑταιρίαι ἀναλαμβάνουσιν ὑπὲρ αὐτῶν ὅλην τὴν δαπάνην διὰ νὰ ὠφελῶνται ἔπειτα ἀπὸ τοῦ κόπου εἰλώτων τσοῦτων, ἀφ' οὗ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν ξένην γῆν καὶ ἀρχίσωσι νὰ ἐργάζονται. Τὸ ὑπολειπόμενον δὲ τριτημῆριον θίβει διασωθῆ καὶ αὐτὸ δλόκληρον; Θέλει διαλύσει τοῦλάχιστον ὀλιγότερον ἀθλίως τὸ ἐπίλοιπον τῆς τλαιπώρου ταύτης ζωῆς; Ἦ πόσον θέλει κινδυνεύει ἐκ τοῦ νέου κλίματος, τῶν νέων γειτόνων καὶ τῶν νέων θεσμοθεσιῶν!

Ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Αὐστραλία ἀνεφάνησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ὡς δύο ἄστερισμοί, ἢ ὡς δύο νέοι κόσμοι, προωρισμένοι νὰ δεχθῶσι τοῦ παλαιοῦ τὰ ἑρείπια. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἀγγλία φερομένη εἰς πάντα τὰ παράλια ὡς ἡ ἀρχαία Τύρος καὶ Καρχηδὼν, ἀφ' οὗ δὲν ἤβουνηθῆ νὰ περιποιηθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ ἴδια αὐτῆς τέκνα, ἐπιμελεῖται ἤδη νὰ καταστήσῃ παντάχου ἀποικίας ἀποδίδουσα κἂν εἰς αὐτὰς τῆς ἐντελοῦς ἰσονομίας τὰ ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων ἐστεροῦντο εἰς τὴν πατρίδα τῶν.

Ἐκ τῶν δύο τούτων μεγάλων χωρῶν ἡ Αὐστραλία, καθὼς καὶ ἡ Καλλιφορνία, ἐμμελεῖ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους νὰ ἐλαύσῃ εἰς ἑαυτὴν τοὺς ἀπόρους καὶ πλανήτας καὶ διὰ τῆς ἀφθονίας τοῦ χρυσοῦ, ὅστις αἰφνιδίως ἀνέλαμψε κατὰ διάφορα αὐτῆς μέρη,

Ὁ χρυσοῦς εὐρίσκετο τὸ πάλαι ἀρθνος εἰς τὸ Παγγαίον ὄρος τῆς Μακεδονίας, καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἐκεῖθεν μάλιστα ἐπήγαγον οἱ χρυσοὶ στατήρας τοῦ Φιλίππου, οἵτινες ἐδοθήσαν τοσοῦτον τοὺς σκοποῦς του καὶ ὑπεδούλωσαν τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ Τσοκάνου χημικοῦ Fabroni αὐτοὶ εἶχον 979 χρυσοῦ καὶ 21 ἀργύρου. Σπανίως εὐρίσκεται καθαρῶτερος χρυσοῦς εἰς τὴν φύσιν. Ἐπὶ Ἡροδότου δηλ. 500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ὁ χρυσοῦς εἶχεν ἑκαταδεκαπλάσιον ἀξίαν τοῦ ἀργύρου· ἀλλ' ἐπὶ Σωκράτους, ὅτε οἱ βασιλεῖς τῆς Πελοποννησιακῆς δημοκρατίας, ἐπλήθυνον τοσοῦτον, ὥστε ἀντηλλάσσετο πρὸς δεκαπέντε μόνον ἀργύρου· ὕστερον δὲ ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἠλαττώθη ἔτι μᾶλλον· ὅθεν περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. ὁ χρυσοῦς εἶχε πρὸς τὸν ἀργυρον ὁ λόγος ἔχει τὸ 1 πρὸς τὰ 10 (Letronne).

Ἐπὶ τῆς χρυσοῦς καὶ εἰς τὴν ἀνικον Ἀττικὴν μεταλλεύμενος περὶ τὸ Λαύριον· ἀλλὰ κατὰ τὸν Στράβωνα (Βιβλ. Θ.) ἐπλεόναζεν ὁ ἀργυρος, ἂν καὶ ὡς ἐκ τῆς περὶ τὴν καμινεῖαν ἀπειρίας δὲν ὠφελείτο ἀναλόγως ἡ δημοκρατία.

Εἰς αὐτὸν Πάινιον ὅμως εὐρίσκομεν ὅτι αἱ μεταλλουργικαὶ γνῶσεις τῶν ἀρχαίων ὑπερέβαινον πολὺ ὅτι κοινῶς περὶ αὐτῶν πιστεύομεν. Ὁ χρυσοῦς, λέγει, εὐρίσκεται αὐτοτελῆς εἰς τὴν φύσιν, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα μέταλλα καθαρίζονται διὰ τοῦ πυρός. Οὕτε σκωριάζει, οὔτε μεταβάλλεται κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὸ βάρος· ἀντίγει δὲ καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὀξεῶν, τὰ ὅποια προσβλήνουν τὰ ἄλλα μέταλλα, καὶ νήθεται ὡς μαλλίον, ὥστε κατασκευάζονται ὑφάσματα ἐκ χρυσοῦ ἀπέφθου. Εἶδον αὐτὸς ἐγὼ τὴν αὐτοκρατορίαν Ἀγριπίναν, γυναικα τοῦ Κλαυδίου, εἰς τὸ θέαμα ναυμαχίας τινὸς ἐνδεδυμένη πέπλον ὀλόχρυσον ἀνωθεν ἕως κάτω. (Hist. nat. XXXIII). Ἄλλ' οἱ Ῥωμαῖοι κατήχησαν εἰς τοσαύτην πολυτέλειαν, ὥστε μετεχειρίζοντο τὸν χρυσοῦν, καθὼς ὁ Μάρκος Ἀντωνίος, καὶ εἰς τὰ εὐτελέστατα σκεύη, διὰ τοῦτο δὲ ἐρυθρία καὶ αὐτὴ ἡ Κλεοπάτρα.

Μία οὐγγία χρυσοῦ ἐκτείνεται εἰς ἐπέκεινα τῶν 750 ἐλάσματα λεπτότατα τιστάρων δακτύλων τὸ πλάτος καὶ μήκος. Ὁ χρυσοῦς κολλᾷται εἰς τὸ μαρμαρον διὰ τοῦ λευκώματος τοῦ ὠοῦ, εἰς τὰ ξύλα διὰ τοῦ ἀραβ. κόμμεως, τοῦ ἐλαίου, ἢ τῆς κόλλας, εἰς δὲ τὰ μέταλλα διὰ τοῦ ὑδραργύρου, καὶ τῆς γαλβανοπλαστικῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον ὅτι ὁ χρυσοῦς σπανίως εὐρίσκεται καθαρὸς (ἄπυρος)· πάντοτε δὲ σχεδὸν ὑπάρχει μειμιγμένος μετὰ τοῦ ἀργύρου. (ἤλεκ.ρον). Εὐρίσκονται, ὅμως, λέγει ὁ Διόδωρος, εἰς τὴν Ἀραβίαν βῶλοι χρυσοῦ φλογουδοῦς, ἔχοντες ὄγκον καστάνου (βιβλ. β.) Ἄλλ' οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον ἄριστα νὰ καθαρῶσιν καὶ τὸν ἑτερόμικτον χρυσοῦν διὰ τε τοῦ μολύβδου καὶ ἄλλων μέσων· ὁ δὲ οὕτω καθαρισθεὶς χρυσοῦς ἐλέγετο ὄβρυξος (Σχολ. Θουκυδ. βιβλ. II.) Διὰ τοιούτου χρυσοῦ ἤθλεν ὁ τύραννος Νέρων νὰ πληρώνωνται οἱ φόροι τῶν λαῶν *exigit aurum ad obrussam* (Σουετ. ἐν βίῳ Νέρ.) Τὸν κοινὸν τρόπον τῆς καθαρῆσεως τοῦ χρυσοῦ διὰ